

Gymnázium J. A. Raymana, Mudroňova 20, Prešov 081 93

Môj život

Školská slohová práca

(Beletrizovaný životopis)

Martin Ištoňa

1.C

2012/2013

Všetko, čo dobre začína, zle skončí. A to, čo už zle začalo, skončí ešte horšie. Moje narodenie možno označiť za dobrý začiatok, avšak pre môjho rozmazaného brata. Ten totiž vždy túžil po súrodencovi a jeho dlhoročný sen sa mu splnil. Pre mňa sa to však začalo hekticky.

Píše sa rok 1997 a v nemocnici v malom mestečku Prešov rozkvitajúcom po rozpade Československa padá z rúk nepozornej sestričky dieťa. Áno, som to ja. Nebyť ďalšej neznámej pohotovej osoby, nikdy by som tento životopis nepísal. Natrvalo si to odniesla iba moja ruka, ktorá je poznačená „indiánskym“ znakom. Ako najmladšiemu členovi rodiny mi samozrejme bola venovaná najväčšia pozornosť, aj keď som si ju nikdy nevyžadoval. Vtedy som však nepoznal tie správne slová, ktorými by som im to povedal. Moja povaha bola od počiatku veľmi kľudná - málo som plakal, nerobil som neplechu.

Šikovnosti mi Boh veľa nenadelil a tak čoho som sa v svojom ranom veku dotkol, to som dokázal zničiť. Bol som však zvedavý dieťa ako každé iné, len svojráznym spôsobom. Ak ma nejaká hračka omrzela, mal som chuť ju inovovať zmenou jej vonkajšieho vzhľadu. Netušil som však, že do pôvodného stavu ju už nedám. Na svojich prechádzkach s rodičmi som spoznal mnoho detí, s ktorými som nadväzoval priateľské vzťahy. Moja celoživotná mizéria v hľadaní opačného pohlavia začína práve na pieskovisku. Už v tak mladom veku som dokázal dievčatkám vyčariť iba smutnú tvár. Nech som sa akokoľvek snažil byť lepším, vždy som narazil iba na potvrdenie Gumpersonovho zákona: “Pravdepodobnosť vyskytnutia sa udalosti je nepriamo úmerná želaniu jej uskutočnenia.” Otec sa ma snažil naviesť na športovú cestu. Učil ma kopáť do lopty, no to sa mi zdalo veľmi nezmyselné. Chcel, aby som brázdil chodníky na bicykli a korčuliach. Ja som však vždy chcel stáť nohami pevne na zemi. Neposlúchajúce nohy môjho otca však prerušili naše športové aktivity a tak som hľadal cestu na iných miestach.

Môj prvý príchod do materskej škôlky sa podobal na jednu z praktík exorcistov, no po krátkom čase som si to tam obľúbil. Toto obdobie môžem označiť za najsvetlejšie v mojom doterajšom pôsobení na tomto svete. Nikto z nás detí totiž ešte nevidel pravú tvár tohto sveta a všetci sme si žili vo svojej spoločnej bublinke detského šťastia. Po dovŕšení piateho roku života som v škôlke prebral akési žezlo vodcu. Bol som jediný, ktorý vedel čítať a dokonca písať tlačenej písmená. Čas však plynul a mňa čakala ďalšia skúška v podobe základnej školy. Nové prostredie, nové tváre, nové priateľstvá... Mama ma stále navádzala na cestu vzdelania, pretože bez neho je človek v tomto svete ničím. Medzi moje obľúbené predmety patrilo

z pochopiteľných príčin čítanie a matematika. Rád som sa hral s číslami a v prvých štyroch ročníkoch som sa dokonca aj veľmi dobre umiestnil na niektorých okresných súťažiach. Pamätám si, keď som si mal prísť po smiešnu finančnú odmenu 100 korún. Nikdy som z nich síce nevidel ani halier, no všetko má svoj dôvod. Časy sa menia a čím viac som sa kryštalizoval, tým menej ma bavila matika. Svoju záľubu som našiel v študovaní cudzích jazykov. Baví ma túlanie sa svetom a s tým úzko súvisia aj znalosti jazykov. Veľa z angličtiny som pochytil najmä z filmov. Nič nepohladí moju dušu viac, než nejaký skvelý film na večer. Školu som však nikdy nebral vážne a skôr som si hľadal rôzne aktivity po vyučovaní. Prešiel som z angličtiny hrou cez basketbal až k šachu. Terajší riaditeľ vo mne videl talent a tak ma začal brať na potulky turnajmi. Stále sa mi vybavuje ten moment, keď sme spolu hrali a takmer som ho porazil. Ušiel mi z lopaty len o chl, no v jeho očiach žiarila radosť. Pod krídla ma neskôr zobral jeden z najväčších prešovských talentov, ktorý zhodou okolností viedol šachovú školu. Šach beriem ako takú gymnastiku mozgu a prostredníctvom neho som stretol mnoho skvelých ľudí nielen na Slovensku, ale aj po celom svete. Toto hobby uchovávam dodnes - hrám ligy a zúčastňujem sa rôznych turnajov. Mojm najväčším doterajším úspechom je to, že som mohol nad hlavu dvihnúť trofej pre majstra Slovenska do 14 rokov. Verím, že to nebolo poslednýkrát a hľadím vopred na každý ďalší ročník.

Píše sa rok 2013 a mám už 16 rokov. Takmer dospelý, stále dokážem vyčariť ženám iba smutnú tvár. Ba čo viac, teraz im už ničím maskaru. Momentálne navštevujem Gymnázium Jána Adama Raymana a som nad mieru spokojný so svojím výberom. Dlhú som stál na križovatke medzi touto školou a bilingválnym gymnáziom, no vzhľadom na to, že bilingválne gymnázium neponúkalo druhý cudzí jazyk, ktorý by ma zaujímal, vybral som si „raymanku“. Máme kolektív z rôznych kútov východného Slovenska, no vychádzame spolu veľmi dobre.

Doba pokročila a nebrázdím už len chodníky, ale aj rôzne podniky. Ako dieťa 21. storočia som úzko spätý s modernou technológiou a tak si občas hlavu vyventilujem hraním počítačových hier. Ako som už na začiatku spomínal, čo zle začalo, skončí ešte horšie. Nech už ma na konci čaká čokoľvek, budem sa snažiť byť v živote človekom, ktorý za niečo stojí a som rád, že mi táto školská práca umožnila uvedomiť si.